

dupotem nohou a pohyby rukou neb schválnými skoky
ode dna vírice na všechny strany kal jemného bahna.
Žízeň utlumil hněv. Již Latona neprosí dále
nehodné lidi a zanechá řeči, jež nesluší bohům.
Ruce k nebesům zdvihne a tuto pronese kletbu:
,V této kaluži vody žít budete na věky věkův!'

Splní se bohynin slib: je těší pod vodou žítí,
brzy všecky své údy v kal bažiny hluboko nořit,
brzy vystrčit hlavu a brzy zas hladinou plovat,
na břeh rybníka často ven vylézat, často zas nazpět
skákat do chladných vln. I nyní však zlolajný jazyk
v hašteřivých těch hádkách si cvičí, a pozbyvše studu,
třebaže pod vodou jsou, i pod vodou kvákavě lají.
Hlas jejich skřehotný je a hrdlo nafouklé dme se,
ošklivou zdvíhají hlavu, jež na těle bez krku vězí,
hádavým skřekem se dál jim rozvírá roztáhlá tlama,
břicho, část největší těla, je bílé a zelená záda —
žáby, nový druh tvorstva, tu skákají v bahnitě tůni.“

Marsyás

O této záhubě lykijských mužů když vyprávěl kdosi,
jiný si vzpomněl, jak Marsyás Satyr byl sedřením kůže
potrestán od Apollóna, jež k zápasu na flétnu vyzval.
Přemožen k vítězi volal: „Proč kůži s těla mi sdíráš?
Běda, teď za flétnu pykám, jež věru mi nestála za to.“
Řvoucímu sedřena byla již kůže s celého těla,
že byl samá jen rána: krev odevšad řine se proudem,
svaly jsou odkryty všecky a žíly vidět je holé,
jak se míhavě chvějí, i útroby chvějí se nahé,
že bys spočítat mohl mu ve hrudi průsvitné cévy.
Faunové, lesní ta božstva, jež milují venkov, a nymfy,
bratři Satyrové a Olympos, drahý i v tuto

chvíli, plakali nad ním, i každý, kdo pásl v těch horách
dobytek zdobený rohy neb ovce porostlé vlnou.
Zvlhla ta úrodná zem a do sebe vtáhla, jak zvlhla,
proudy kanoucích slz a vsála je v nejhlubší žíly,
ve vodu změnila je a vpustila k prostorám vzdušným.
Odtud spádnými břehy se do moře dravého žene
nejčistší fryžský tok a jméno má po Marsyovi.

Pelops